Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1894. 44de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 52.)

Mormons Bog.

Oversættelsen af Mormons Bog blev udført ved Guds Kraft, der blev tilkjendegiven gjennem Aabenbaringens Gave. Bogen erklærer, at den ikke er afhængig af menneskelig Kundskab eller Visdom; dens Oversætter var ikke kyndig i Sprogvidenskaber; hans Egenskaber vare af et forskjelligt og af et langt mere virksomt Slags. Med Pladerne modtog Joseph Smith af Engelen andre hellige Skatte, indbefattende et Brystspand, til hvilket Urim og Thummim vare fæstede, der af Nephiterne kaldtes Oversættere (Pagtens Bog 36, 1; 42, 1; 130, 1—10 eng. Udg.; Omni 1, 20—22; Mos. 8, 13—19; 21, 27. 28.), og ved at bruge disse var han i Stand til at gjengive de gamle Nedtegnelser i vort nærværende Sprog. Detaillerne af Oversættelsesarbejdet ere ikke beskrevne videre, end hvad der er bleven berettet, at Oversætteren undersøgte de indgravede Skrifttegn ved Hjælp af Urim og Thummim eller ogsaa Seerstenen,*) hvilken undertiden

*) **Seerstenen.** Joseph dikterede til Martin Harris fra Guldpladerne, eftersom Bogstaverne derpaa, formedelst Urim og Thummim, antoge en tilsvarende Form af Nutidens Ord, der vare den unge Seer vel bekjendte. Martin Harris var en Kritiker og ikke overtroisk. Da han lyttede til Ordene, som bleve ham dikterede fra Dag til Dag, og efterhaanden blev mere fortrolig med Joseph, forsøgte han at skaffe sig et yderligere Bevis. Et af Josephs Hjælpemidler i at fortolke Optegnelsernes Sandheder var en ejendommelig lille rundagtig Sten, hvilken han ogsaa kaldte Seerstenen, og som han undertiden brugte i Stedet for Urim og Thummim. Denne Sten var bleven funden af ham og hans Broder Hyrum paa Bunden af en Brønd; og formedelst Guds Vejledning blev den af dem frembragt til at bruges ved Oversættelsen. Martin besluttede at fratage Profeten denne Sten. Han forskaffede sig derfor en Sten, der var lig Seerstenen baade i Form og Farve og ombyttede den paa en listig Maade med

var anvendt som en Oversætter, og da dikterede til Skribenten de engelske Sætninger. Det troes af dem, der ere ansete for at besidde den bedste Dømmekraft, at de oversatte Ord vistes paa Oversætterne og forbleve synlige for Seeren, indtil de vare rigtigt nedskrevne.

Joseph begyndte sin Bog med Pladerne ved taalmodig at kopiere et Antal af disse Skrifttegn, og naar han fik nogle Sider samlet paa denne Maade, saa tilføjede han Oversættelsen deraf. Martin Harris, Profetens første Assistent i Oversættelsesarbejdet, erholdt Tilladelse til at medtage nogle Afskrifter af disse Skrifttegn i det Øjemed at fremlægge dem til Undersøgelse af Mænd, der vare kyndige i de ældgamle Sprog.*) Han viste nogle af Arkene til Professor Charles Anton ved Columbia Kollegium, som efter nøjagtigt at have undersøgt dem, bekræftede, at Skrifttegnene i det Hele taget vare af den gamle ægyptiske Slags, og at den medfølgende Oversættelse deraf var mærkværdig korrekt og fuldstændig. Da Professor Anthon blev underrettet om, hvorledes denne Bog var kommen i Josephs Hænder, bad han Martin Harris om at bringe ham den originale Bog til Undersøgelse, sigende, at han vilde paatage sig hele

Profetens virkelige Medium ved Oversættelsen. Da de derefter begyndte deres Arbejde igjen, var Joseph i Begyndelsen taus, men saa udbrød han: „Martin, hvad er der paa Færde? Alt er mørkt." Harris maatte beskjæmmet bekjende, hvad han havde gjort. Og da Profeten forlangte en Redegjørelse for hans Opførsel, svarede Martin: „Jeg gjorde det enten for at sætte Udtalen paa Prøve eller for at tillukke Daarers Mund, hvilke have sagt mig, at De har lært disse Sætninger, som De dikterer, og at De blot gjengiver dem fra Hukommelsen." — Cannons »Life of Joseph Smith.«

*) **Den Lærdes Mening.** Efter at Joseph Smith havde modtaget de hellige Optegnelser, begyndte han Oversættelsesarbejdet saa snart som muligt. Hans første Forsøg var saa at sige et flygtigt eller overfladisk Arbejde med at kopiere de forskjellige Slags af forunderlige Skrifttegn, som vare indgravede paa Pladerne, og at oversætte nogle af dem ved Hjælp af Urim og Thummim. Paa denne Maade nedskrev han en hel Del af disse Skrifttegn paa Ark; nogle af dem tilføjede han Oversættelsen, andre ikke. Det synes ikke, som han havde nogen anden Hensigt med dette overfladiske Arbejde end at forsøge, halvt ubevidst, at opfylde den Befaling, som udgik fra Moroni, Optegnelsernes Engel. Men Hensigten med Engelens Forordning, som saa viselig blev given, blev senere vitterlig. Joseph fortsatte Arbejdet indtil Februar Maaned 1828. Ved denne Tid kom Martin Harris, der forhen havde stiftet Bekjendtskab med Joseph, til ham i Mr. Hales Hjem. . . . Harris opholdt sig en kort Tid med Joseph i Isaac Hales Hus, og i Februar Maaned 1828 bortførte han med Profetens Tilladelse nogle af de forskjellige Kopier, som Joseph med megen Anstrængelse og Taalmodighed havde udført. Det var Martin Harris' Hensigt at fremlægge disse Afskrifter for Videnskabsmænd og Sproglærde, og om muligt, i Følge deres Omdømme, at afgjøre, om han skulde opgive eller grundfæste sin halvtudviklede Tro. I Overensstemmelse med denne Plan gik han til New York og besøgte der Charles Anton, en Professor i Sprog ved Columbia Kollegium. Anthon undersøgte først et Ark af Indskrifterne, der vare ledsagede af Josephs Oversættelse, og erklærede, at Skrifttegnene vare ældgamle ægyptiske, og at Udtydningen deraf var korrekt — ja mere fuldstændig og rigtig end nogen anden Oversættelse af dette Sprog, som han nogensinde havde seet. Derefter betragtede han de andre Ark, som ingen Oversættelse medfulgte, og bekræftede, at Skrifttegnene vare ægte Prøver af forskjellige ældgamle skrevne Sprog. Han skrev et Bevis, der indeholdt de foregaaende Paastande, og gav det til Martin Harris. Anthon spurgte derpaa Harris, hvorfra disse Skrifttegn havde deres Oprindelse; og først da gik det op for den lærde Professor, hvilken Anbefaling han havde givet til en ulærd Yngling, som fra en Engels Hænder havde modtaget en gylden Bog fuld af ældgamle Skrivelser. Professoren forlangte i Hast Beviset tilbage, som han havde givet til Harris, idet han foregav, at han ønskede at undersøge Dokumentet samt tilføje Noget dertil. Saasnart han modtog det i sine Hænder, ødelagde han det og sagde: „Der eksisterer ikke saadanne Ting som Englebesøg i vore Dage." — Cannons »Life of Joseph Smith.«

Bogens Oversættelse; da han saa blev fortalt, at en Del af Bogen var forseglet, sagde han: „Jeg kan ikke læse en forseglet Bog;" og saaledes opfyldte denne Mand, uden at vide det, Esaias' Profeti med Hensyn til Opkomsten af denne mægtige Bog: „Saa at Synet af det Hele skal være Eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kjære, læs dette, men han maa sig, jeg kan ikke, thi den er forseglet." (Es. 29, 11.)

Efterat en Dr. Mitchell i New York, en anden Sproglærd, havde undersøgt disse Skrifttegn, gav han i alle Henseender det samme Vidnesbyrd angaaende dem, som Prof. Anthon havde givet.

Mormons Bogs Ordning. Mormons Bog indeholder femten forskjellige Dele, almindelig kaldte Bøger, kjendte under Navn af deres Forfattere. Af disse ere de første seks, nemlig 1ste og 2den Nephi, Jakob, Enos, Jarom og Omni, en bogstavelig Oversættelse fra den tilsvarende Del af Nephis mindre Plader. Den største Del af dette Bind, fra Mosiah til Mormons Bog, 7de Kapitel iberegnet, er en Oversættelse af Mormons Udtog fra Nephis større Plader. Mellem Jaroms og Mosiah Bog kommer „Mormons Ord" der sammenbinder Nephis Optegnelser, som vare indgravede paa de mindre Plader, med Mormons Udtog af de større Plader for de folgende Tider. Mormons Ord kunne betragtes som en kort Forklaring af de foregaaende Dele af dette Værk og af de Dele, som følge. Den sidste Del af Mormons Bog, fra Begyndelsen af Mormon 8de Kapitel til Bogens Ende er Moronis Sprog. Moroni var en Søn af Mormon, der først begyndte at fuldføre sin Faders Optegnelser, men derefter tilføjede et Udtog af en Del Plader, som indeholdt en Beretning om Jarediterne; denne Beretning forekommer som Ethers Bog. Paa den Tid, da Mormons Skrivelser udførtes, stod han alene som den eneste gjenlevende Repræsentant for sit Folk. Den sidste af de frygtelige Krige mellem Nephiterne og Lamaniterne havde en total Udryddelse af de Forstnævnte som et Folk til Folge, og Moroni formodede, at hans Udtog af Ethers Bog vilde blive hans sidste literære Værk; men da han ved Slutningen af dette Arbejde fandt, at han paa en mirakuløs Maade var bleven bevaret, saa tilføjede han den Del, som er kjendt under Navnet Moronis Bog, der indeholder en Beretning om Ordinationsceremonierne, Daaben, Sakramentets Administration o. s. v., og en Optegnelse af visse Udtryk og Skrivelser af hans Fader Mormon.

Men det er af større Vigtighed for os at blive forvissede om dette store Værks Paalidelighed; og dette Emne kan let overvejes under to Afdelinger: 1) Mormons Bogs Ægthed og Fuldstændighed, det vil sige Beviser for, at Bogen er, hvad den udgiver sig for at være — en virkelig Oversættelse af ældgamle Optegnelser. 2) Originalens Troværdighed eller Skrivelser, der bære saavel ydre som indre Beviser.

Mormons Bogs Ægthed vil Enhver indse, der foretager en upartisk Undersøgelse af de Omstændigheder, som staa i Forbindelse med dens Fremkomst. De mange saakaldte Theorier, som udspredtes om dens Oprindelse, der fremsattes af Guds Værks fordomsfulde Modstandere, ere i Almindelighed for usammenhængende og i de fleste Tilfælde altfor barnagtige til at værdiges en grundig Overvejelse. Saadanne Rygter, som udsendtes for at fremholde Mormons Bog som en Op-

digtelse eller som en Nutidsskrivelse, gjendrive sig selv.

Profeten var forbudt at fremvise Pladerne for at tilfredsstille Folks Nysgjerrighed, da de med Rette ansaas for at være hellige. Et Antal agtværdige Vidner undersøgte Optegnelserne i deres Enkeltheder og have givet til Verden deres højtidelige Vidnesbyrd om denne Kjendsgjerning. Profetierne med Hensyn til Vidnerne, ved hvis Vidnesbyrd Guds Ord, som det er skrevet i Mormons Bog, skulde stadfæstes (2 Nephi 11, 3; 27, 12; Ether 5, 3. 4; Pagtens Bog 32, 3; 42.), gik i Opfyldelse i Juni Maaned 1829, ved at Guds Kraft blev aabenbaret, der bekræftede dette Værks Sandhed til tre Mænd, hvis Erklæring ledsage alle Bogens Udgaver.

De tre Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, have seet de Plader, som indeholde denne Optegnelse, hvilken er en Beretning om Nephis Folk, og ligeledes om Lamaniterne, deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilket der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; derfor vide vi med Vished, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have seet de Indgravninger, som ere paa Pladerne, og at de ere blevne os viste ved Guds Kraft, og ikke ved Menneskers. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Pladerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saa og skuede dem samt Indgravningerne derpaa; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saa dem og bære Vidnesbyrd om, at disse Ting ere sande; og det er vidunderligt for vore Øjne; desuagtet bød Herrens Røst os, at vi skulle bære Vidnesbyrd derom; hvorfor vi, for at være lydige til Guds Befalinger, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene fra alle Menneskers Blod og ville blive fundne ubesmittede for Kristi Domstol samt bo hos ham evindeligen i Himmelen. Og ære være Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke er een Gud. Amen.

Oliver Cowdery.
David Whitmer.
Martin Harris.

Dette Vidnesbyrd, som saaledes var givet, blev aldrig tilbagekaldt, ejheller forandret af nogen af de Vidner, hvis Navne ere undertegnede det Foregaaende, skjøndt de alle forlode Kirken og tillode Følelser mod Profeten Joseph at overvælde dem, der næsten grænsede til Had. Til deres Livs sidste Ende fastholdt de den samme højtidelige Erklæring om Englebesøget og det Vidnesbyrd, som var indprentet i deres Hjerter.*)

Kort Tid efter, at de Tre havde

---

*) **De tre Vidner.** Oliver Cowdery blev født i Wells, Rutland Co., Vermont, i Oktober 1805; døbt den 17de Maj 1829 og døde i Richmond, Missouri, den 3dje Marts 1850.

David Whitmer blev født i Nærheden af Harrisburg, Pennsylvania, den 7de Januar 1805; døbt i Juni 1829; udelukket fra Kirken den 13de April 1838 og døde i Richmond, Missouri, den 25de Januar 1888.

Martin Harris blev født i East-town, Saratoga Co., New York, den 18de Maj 1793; døbt i 1830, flyttede til Utah i August 1870 og døde i Clarkston, Cache Co., Utah, den 10de Juli 1875.

været Øjenvidner til Pladerne, bleve andre otte Personer tilladte at se og berøre dem; og i dette blev ogsaa en Profeti fuldkommet, ved at der fordum blev sagt, at foruden de tre „sender Gud flere Vidner" (2 Nephi 11, 3.), hvis Vidnesbyrd skulle tillægges det, som de tre afgave. Det var formodentlig i Juli Maaned 1829, at Joseph Smith viste Pladerne til dem, hvis Navne ere underskrevne det følgende Certifikat:

De otte Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Joseph Smith jun., Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Plader, hvilke have Udseende af Guld; og saa mange af Bladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saa ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvorlige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de omtalte Plader; thi vi have seet og løftet dem og vide med Vished, at samme Smith har dem. Og vi overgive vore Navne til Verden for at bevidne for Verden, hvad vi have seet, og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne.

Christian Whitmer.	Hiram Page.
Jacob Whitmer.	Joseph Smith sen.
Peter Whitmer jun.	Hyrum Smith.
John Whitmer.	Samuel H. Smith.

Tre af de otte Vidner døde udenfor Kirken, og dog var der ikke en blandt alle de otte, som nogensinde vides at have fornægtet sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog.*)

Her have vi altsaa Beviser af forskjellige Slags om denne Bogs Troværdighed. Sproglærde Mænd have erklæret Skrifttegnene for at være ægte og Oversættelsen af de undersøgte Stykker for at være fuldstændig og korrekt; elleve Mænd med et godt Rygte aflægge en højtidelig Ed paa, at de have seet Pladerne; og Bogens Indhold i sig selv fyldestgjør, at det er ikke mer eller mindre end en Oversættelse af ældgamle Optegnelser.

(Fortsættes.)

*) **De otte Vidner.** Christian Whitmer blev født den 18de Januar 1798; døbt den 11te April 1830; døde som et trofast Medlem af Kirken i Clay Co., Missouri, den 27de Novbr. 1835 Han var den ældste Søn af Peter Whitmer.

Jacob Whitmer, anden Søn af Peter Whitmer, blev født i Pennsylvania den 27de Januar 1800; døbt den 11te April 1830 og døde den 21de April 1856 efter foreløbig at være udgaaet af Kirken.

Peter Whitmer jun., femte Søn af Peter Whitmer, blev født den 27de September 1809; døbt i Juni 1829; døde i Nærheden af Liberty, Clay Co., Missouri, som et trofast Medlem af Kirken den 22de September 1836.

John Whitmer, tredje Søn af Peter Whitmer, blev født den 27de August 1802; døbt i Juni 1829, udelukket fra Kirken den 10de Marts 1838 og døde i Far West, Missouri, den 11te Juli 1878.

Hiram Page blev født i Vermont Aaret 1800; døbt i Juni 1829; forlod Kirken i 1838 og døde i Ray Co., Missouri, den 12te August 1852.

Joseph Smith sen., Profetens Fader, blev født i Topsfield, Essex Co., Massachusetts, den 12te Juli 1771; døbt den 6te April 1830, ordineret til Kirkens Patriark den 18de December 1833 og døde trofast i Kirken i Nauvoo den 14de September 1840.

Hyrum Smith, anden Søn af Joseph Smith sen., blev født i Tunbridge, Vermont, den 9de Februar 1800; døbt i Juni 1829 og blev Medlem af Kirkens øverste Præsidentskab den 7de November 1837, og Kirkens Patriark den 19de Januar 1841. Han led Martyrdøden sammen med sin Broder, Profeten, i Carthage Fængsel, Illinois, den 27de Juni 1844.

Samuel Harrison Smith, fjerde Søn af Joseph Smith sen., blev født i Tunbridge, Vermont, den 13de Marts 1808; døbt den 15de Maj 1829 og døde den 30te Juli 1844.

Konferencen i Aalborg

Lørdagen den 20de og Søndagen den 21de Oktober 1894.

Konferencen afholdtes i Urbansgade Nr. 26 og begyndte Lørdag Aften Kl. 8. Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Præsident over den europæiske Mission Anthon H. Lund, Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident H. P. Hansen, T. Petersen, N. A. Nielsen, L. Madsen, F. M. Winters, M. M. Hansen, S. C. Sørensen, P. C. Hald, H. Petersen, C. P. Larsen, S. Petersen, P. C. Petersen og C. Thompsen.

Præsident Hansen fremstod og ønskede Alle velkommen, og Mødet aabnedes derpaa med Sang og Bøn.

Ældste C. J. C. Jensen blev indsat som Konferencens Skriver. Grensforstanderne afgave deres Rapporter for Tidsrummet siden sidst afholdte Konference. Stillingen var upaaklagelig god, og Ældsterne følte vel i deres Arbejde.

Ældste S. Petersen fremstod og bar sit Vidnesbyrd om Kristi Kirkes Gjenoprettelse i disse de sidste Dage.

Ældste Anthon H. Lund var den næste Taler. Han var glad for den Lejlighed, han nu havde til at samles med de Hellige i Aalborg, og sagde, at han var tilstede her, da dette Lokale blev indviet til de Helliges Forsamlingssted for 33 Aar siden. Omtalte de store Forfølgelser, de Hellige maatte lide i de Dage, men som kun bevirkede, at Herrens Gjerning gjorde stor Fremgang. Ligeledes talte han om Martyrerne Joseph og Hyrum, og hvorledes de Hellige i de Dage bleve forfulgte af Pøbelen og drevne fra Sted til Sted, indtil de tilsidst, anførte af Præsident Brigham Young, bosatte sig imellem Klippebjergene. Derefter talte han om Bønnens Virkning og Tegnene, der skulle følge dem, som tro, og formanede de Hellige til Udholdenhed og Taalmodighed; deres Løn vilde da være sikker.

Mødet sluttedes med Sang. Taksigelse af Ældste T. Petersen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang. Bøn af Ældste S. Petersen, hvorefter atter en Salme blev afsungen.

Nadverens Sakramente administreredes af Ældsterne N. Petersen og N. N. Andersen. Salmen Nr. 206 blev afsungen, medens Nadveren uddeltes blandt de Hellige.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og talte om den hellige Nadvere og tog til Text 1 Kor. 11, 27—31. Han sagde, at den blev indstiftet til en Ihukommelse om det store Offer, som Frelseren gjorde for at tilvejebringe Frelse for Menneskeslægten; og han sluttede sine Bemærkninger ved at sige: Hvor taknemmelige burde vi ikke være, og hvilken Kjærlighed burde vi ikke vise ham, vor Frelser, for hans store Opofrelse mod os, ved at vi efterleve og holde hans Bud og Befalinger og elske hverandre indbyrdes? Tilsidst omtalte han Sabbatsdagens Helligholdelse og nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige.

Konferencepræsident H. P. Hansen oplæste en samlet Rapport over Aalborg Konference for det sidste Halvaar. Den bestaar af 4 Grene. Af Missionærer fra Zion er der 9 af de Halvfjerds og 1 Højpræst. Det lokale Præstedømme bestaar af 12 Ældster, 12 Præster, 8 Lærere og 4 Diakoner.

Præstedømmets og Medlemmernes Total er 259, hvoraf 62 betale Tiende. „Skandinaviens Stjerne" har 116 Abonnenter, hvoraf 20 staa udenfor Kirken. 20 Personer ere blevne døbte, 16 emigrerede og 2 udelukkede; 8 Børn ere blevne velsignede. 313 Forsamlinger ere afholdte, hvoraf flere have været i store Lokaler, som ere blevne lejede for dette Øjemed. 2,001 Huse ere blevne besøgte af Missionærerne, og de have haft 1,577 evangeliske Samtaler med Fremmede samt bortgivet 1972 Skrifter.

Præsident P. Sundwall fremstod og udtalte sin Tilfredshed over Stillingen i Konferencen. Han havde modtaget store Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed i de forskjellige Konferencemøder, som han i Forening med Broder Lund havde besøgt. Han talte belærende til de Hellige og mindede dem om Opfyldelsen af Tiendeloven. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter, i den samme Orden som de bleve foreslaaede i Konferencen i Salt Lake City den 7de Oktober, til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ligeledes foresloges følgende Ældster paa samme Maade: Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission; Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med John A. Olsen og Nels Forsberg som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det skrevne Ord; H. P. Hansen som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren, med Søren Petersen, C. P. Larsen og S. C. Sørensen som Medhjælpere; P. C. Petersen som Forstander for Hjørring Gren, med Hyrum Petersen som Medhjælper; C. P. Hald som Forstander for Frederikshavns Gren med C. Thompsen som Medhjælper; F. M. Winters som Forstander for Thisted Gren, med M. M. Hansen som Medhjælper. Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Sang.

Taksigelse af Ældste C. P. Hald.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang. Bøn blev opsendt af Ældste L. Madsen.

Ældste T. Petersen fra Aarhus sagde, at vi leve i en lykkelig Tid, da Guds Rige atter er oprettet paa Jorden med Profeter, Apostle o. s. v. Han bar sit Vidnesbyrd til Jesu Kristi Evangelium.

Ældste L. Madsen talte om, at Menneskene have Del i Kristi Forsoning, saafremt de vise Lydighed til hans Bud og Love.

Missionspræsident Sundwall fremstod og prædikede om Daaben, et af de første Principer i Evangeliet, om Maaden, hvorpaa vi blive kaldede og udsendte for at prædike; om de Tegn, der følge dem, som tro, og om Engles Sendelse til Jorden i de sidste Dage.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 254 afsungen.

Præsident A. H. Lund oplæste Jesu Bjergprædiken og talte om de store Løfter og Velsignelser, som ere lovede de Ydmyge og Trofaste.

Efterat en Sang var afsungen, sluttedes Mødet med Taksigelse af Ældste T. Andersen.

Søndag Aften Kl. 7.30.

Mødet blev aabnet med at synge en Salme. Bøn af Ældste S. C. Sørensen, hvorefter atter en Salme blev afsungen.

Præsident Sundwall var den første Taler. Han fremholdt for de Hellige Nødvendigheden af at møde ofte tilsammen for at blive opbyggede og belærte. Han talte om den Fremgang, Guds Værk har haft fra den Tid hans

Kirke blev organiseret med seks Medlemmer og indtil nærværende Tid. Han bevidnede, at Herren atter har gjæstet Jorden i denne den sidste Tid.

Til Afvekslíng blev Salmen Nr. 268 afsungen.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og sagde, at de Hellige ikke skulde skammes ved at paatage sig Kristi Navn, paa det, at han ikke skulde skammes ved dem paa den kommende Dag. Talte om Kristi Kirkes Oprettelse i denne Tid og tog som Tekst Daniel 2det Kap. Til Slutning bad han de Hellige indstændig at ihukomme alle de Raad og Lærdomme, som vare givne gjennem denne Konference.

Præsident Hansen takkede Præsidenterne Lund og Sundwall for deres Besøg samt Enhver, der havde bidraget til at gjøre denne Konference saa interessant.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 273. Taksigelse af Præsident H. P. Hansen.

C. J. C. Jensen,
Skriver.

Den 1ste December 1894.

Herren har grundfæstet Zion.

Herren har givet store Løfter til Zion. Kirkens Ældster have i deres Sorg, Forfølgelse og Fattigdom, som de have maattet døje, været i høj Grad styrkede formedelst de Trøstens Ord, som Herren har aabenbaret angaaende de kommende Dage. Intet Folk, som nogensinde har levet, om hvem vi have nogen Beretning, har faaet mere Opmuntring og Haab, end de Sidste-Dages Hellige have i denne Uddeling. Midt i deres haardeste Prøver have de været trøstede og opmuntrede af Herrens naadige Godhed og Løfter. Eftersom Aarene ere forsvundne, ere disse Løfter gaaede i Opfyldelse, og der gives saaledes ingen Aarsag til Tvivl om, at de, der endnu ere uopfyldte, ville opfyldes ligesaa bogstavelig.

Vi have som et Folk gjennemgaaet Scener, hvilke, sete fra de rimelige Følger, fra et menneskeligt Standpunkt at dømme, sandsynlig vilde ende med Ulykke og med Tilintetgjørelse af Kirkens Organisation. Men selv under disse Omstændigheder forholdt Guds trofaste Folk sig standhaftigt og urokkeligt. De erholdt Trøst ved Bevidstheden om, at Gud fremdeles var med dem, og at hans Ord, der vare blevne udtalte, ikke kunde fejle.

Hvem vilde have tænkt, da de Sidste Dages Hellige naaede dette øde Land i den dybeste Nød og Fattigdom, hvad det Timelige angaar, at de Løfter, der vare givne formedelst Guds Tjenere til hans Folk angaaende deres Fremtid imellem disse Bjerge, skulde gaa saa bogstavelig i Opfyldelse? Frugtbarhed blev lovet, hvor Ufrugtbarhed herskede. De Hellige bleve forsikrede om, at frodige Marker og Frugthaver vilde fremkomme, hvor Intet forhen vilde vokse. Der skulde blive Overflod, hvor Nød og Trang var Alles Lod. Syv og fyrretyve Aar have fuldbyrdet disse Forudsigelser. Vort Land er blevet saa højlig

forandret formedelst Guds Velsignelse, der har hvilet over hans Folk, at det er vanskeligt for de Besøgende, og selv for den opvoksende Slægt at fatte, hvor øde og i højeste Grad uindbydende dette Land var, da Pionererne, anførte af Præsident Brigham Young, ankom til den ensomme store Saltsødal. Ved nu at staa paa en Højde i denne Dal og overskue det yndige Landskab, som breder sig ud for Ens Øjne, synes det næsten umuligt, selv for dem, som have fulgt med Forandringerne, at forestille sig Virkeligheden af den øde Stilhed og Tomhed, der eksisterede i de første Aar af Folkets Ankomst hertil.

Herren har staaet paa sit Folks Side, og i Særdeleshed hans Tjenere, som han udvalgte til deres Ledere. Den Klogskab og Forudberegning, Dygtighed i Organisation samt bydende Indflydelse, som Præsident Brigham Young lagde for Dagen, fremhæves og anerkjendes i vore Dage. Nedskriveren af dette fik et dybt Indtryk heraf i den i Denver fornylig afholdte Kongres angaaende kunstig Vanding. De vise Planer, der bleve lagte af Præsident Brigham Young og hans Medhjælpere for at kolonisere Utah, modtoge der udelt Ros og Beundring, og den Uegennyttighed, som af dem paa en saa tydelig Maade udvistes i at befolke dette Land, blev hilset med Lovtaler. Dette Eksempel, som vistes i Grundlæggelsen af Utah, fremholdes nu som den rette Fremgangsmaade i Opbyggelsen af alle de tørre Regioner. Folket i Utah søgte ikke at underlægge sig større Landstrækninger. Kun saa meget blev optaget og dyrket, som kunde afhjælpe deres umiddelbare Mangel, der dyrkede Jorden. Ingen blev nægtet sin Andel; Ingen sikrede sig store Strækninger af Land for Spekulationsøjemed. Bylodder bleve kun givne til dem, der vilde gjøre Brug af dem. Ingen blev forbeholdt, for at de med Tiden skulde stige i Værdi. For Fem-Acre, Ti-Acre eller Tyve-Acre Stykker af Land blev der kastet Lod. Selv dem, som vare Medlemmer af Pioneerselskabet, sikrede sig ikke Privilegier fremfor de Andre; de modtoge ligeledes deres Land ved Lodtrækning.

Denne Plan med Hensyn til at kolonisere dette Land anses nu for at være den allerbedste. De, som lægge Mærke til dette, ville erkjende, at Utahs 47-aarige Erfaring unægtelig har bevist, at smaa Besiddelser ere bedst for Folket i det Hele taget; det forebygger Monopoler og befordrer Velstand.

Vort System med Hensyn til at bosætte os i smaa Byer og Stæder, i Stedet for at spredes over hele Landet paa de forskjellige Jordejendomme, langt fjærnede fra Naboer, er det bedste System, der kunde anvendes i hele denne Bjergregion. Tænkende Folk kunne indse den Fordel, som en saadan Bosættelsesmaade giver til Indbyggerne, der sætter dem i Stand til at nyde alle de sociale, religiøse og uddannende Privilegier, som befolkede Steder yde.

Paa andre Steder, hvor kunstig Vanding er bleven paabegyndt for Jordbruget, have de anset det nødvendigt at optage store Pengelaan for Bygning af Damme, Kanaler o. s. v. Der ere Steder her i Landet, hvor Obligationer til et Beløb af Millioner af Dollars ere blevne udstedte for at betale for saadanne kostbare Arbejder. Man kan tænke sig, hvilken Skattebyrde der hviler paa disse Folk, som maa svare Renter af saadanne enorme Summer.

I denne Henseende giver Utah et enestaaende og tilfredsstillende Eksempel. Her kunne de fattigste Folk eje deres egne Vandrettigheder og have Andel i Damme, Kanaler eller Grøfter ved at betale derfor med deres eget Arbejde.

Denne medvirkende Methode, der har været gjældende i dette Territorium med Hensyn til disse Ting, fortjener ubetinget Ros. De Sidste-Dages Helliges Lederes Forudseen og vise Bestyrelse bliver nu hæderligt omtalt, og det er frit anerkjendt, at de have været Folkets Velgjørere.

Det er tilfredsstillende, selv saa sent som nu, at dette tilstaas. Herren forsvarer sit Folk. Han viser Verden, at han er i Stand til at inspirere Mænd og lære dem den bedste Maade, hvorpaa de skulle omgaas deres Medmennesker for at befordre deres Velfærd og Lykke. Dette har han i en høj Grad gjort i denne Kirke; og han vil vedblive at gjøre det, indtil ethvert Ord, som han har talet, og ethvert Løfte, som han har givet angaaende Zion, vil opfyldes. Zion vil trives, og Alt, hvad Profeterne have sagt om den, vil fuldbyrdes. „Herren har grundfæstet Zion, paa det de Elendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den." (Es. 14, 32.) — Juvenile Instructor.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ankom via Rotterdam til Kjøbenhavn den 24de November: Louis F. Holther sen. fra Ogden, Weber Co., og Nephi Anderson fra Gunnison, Sanpete Co.

Vi byde disse vore Brødre hjertelig Velkommen og ønske, at Herrens Velsignelse maa følge dem i deres Bestræbelser for at sprede Sandhedens Lys blandt vore Medmennesker.

Beskikkelse.

Ældsterne Louis F. Holther sen. og Nephi Anderson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference under nævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Heber City, Utah, den 29de Oktober 1894.

Præsident Peter Sundwall,

Kjære Broder!

Det er nu over en Maaned siden, jeg forlod Kjøbenhavn i Selskab med flere hjemvandrende Missionærer samt et mindre Antal Søskende, og jeg tager mig den Frihed gjennem „Stjernens" Spalter at sende en Hilsen til de Hellige i Skandinavien.

Rejsen fra Kjøbenhavn til Skotland var behagelig for de Fleste, og Vejret var usædvanlig smukt. Vi forbleve i Leith Søndagen den 23 Sept., og nogle af os benyttede Lejligheden til at bese Skotlands gamle Hovedstad Edinburgh. Denne By har en smuk Beliggenhed, og vi syntes, at det var Umagen værd at besøge den, skjøndt vi vare nødsagede til at gaa tilfods, eftersom Skotland ikke tillader nogen Spor-

vognstrafik paa Sabbaten. Den næste Dag rejste vi videre til Glasgow, hvor vi opholdt os til Torsdagen den 27de Sept., da et mindre Dampskib førte os til Greenoch, hvor vi gik ombord paa det prægtige Oceandampskib »City of Rome«.

Rejsen over Atlanten var mindre behagelig for de fleste af Emigranterne, der vare søsyge som Følge af den næsten uophørlige høje Søgang. Skibets Besætning viste os stor Opmærksomhed og søgte under Omstændighederne at gjøre os Rejsen saa behagelig som mulig. Dagen efter vor Landstigning fandt jeg, at Skibe, som forlode de engelske Havne samtidig med vor Afrejse fra Glasgow, og som sejlede syd om Irland, havde været udsatte for rigtige Orkaner og haft en overordentlig haard Tur.

Ældste T. Torkelsen blev heftig syg, før vi stege i Land, og jeg forblev med ham i Brooklyn i 8 Dage, til han blev stærk nok til at fortsætte Rejsen. Medens jeg var i Brooklyn, opsøgte jeg nogle skandinaviske Søskende, som ere bosatte der, og talte med dem om Evangeliet, og det er en Glæde for mig at meddele deres Venner i Skandinavien, at de fremdeles ere i Besiddelse af Evangeliets Aand.

De Hellige fortsatte Rejsen fra New York uden Ophold, og jeg traf nogle af dem, da jeg kom til Salt Lake City.

Stillingen i Utah er, om ikke blomstrende, saa dog betydelig bedre end paa mange andre Steder i Landet. Naar man betragter de mange ny Vaaningshuse og Udhuse, som ere opførte, samt de ny opdyrkede Marker, da synes det utroligt, at Tiderne have været saa daarlige, som de ere blevne beskrevne. Aarsagen er formodentlig den, at Mange i Utah, som have søgt Fortjeneste, da de ikke kunde faa Arbejde uden omkring, i Stedet derfor have lagt saa meget større Interesse for Dagen i at opbygge og forbedre deres Hjem paa en praktisk Maade.

De Hellige her ere ogsaa meget interesserede for Evangeliets Udbredelse i andre Lande, og de overvælde de hjemvendende Missionærer med Spørgsmaal angaaende deres Erfaring i Missionen.

Med det inderlige Ønske, at Herrens Værk maa have Fremgang i Skandinavien, og med daglig Forbøn for Sandhedens Budbærere i alle Lande forbliver jeg

Eders forbundne Broder

Charles J. Wahlquist.

Konferencen i Aarhus

Lørdagen den 27de og Søndagen den 28de Oktober 1894.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident T. Petersen, William Sørensen, H. A. Thomsen, Joseph P. Andersen, Hans Andersen, Andrew Eskelsen, Lewis C. Larsen, A. N. Kongstrup, Michael Sørensen, Jacob Larsen, A. P. Fillerup, P. C. Jensen, N. A. Nielsen, H. S. Rasmussen, William Buckholt, W. J. Sørensen, R. M. Larsen, H. P. Hansen, P. C. Petersen og C. P. Larsen. De tre Sidstnævnte vare fra Aalborg Konference.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften

med Afsyngelse af Salmen Nr. 7. Bøn af Ældste H. P. Hansen, hvorefter Salmen Nr. 253 blev afsungen.

Præsident T. Petersen fremstod og bød alle de Tilstedeværende Velkommen.

Forstanderne afgave Rapporter fra Konferencens forskjellige Grene, nemlig Esbjerg, Horsens, Odense, Grenaa, Randers og Aarhus. Det fremgik af disse Rapporter, at Evangeliet har haft megen Fremgang de sidste 6 Maaneder i de fleste af disse Grene. I Esbjerg havde et Oppositionsmøde, der var arrangeret af Præster, været afholdt. Missionærerne afholdt derefter et Forvarsmøde i et for Lejligheden lejet Lokale, som rummede circa 600 Personer, og de havde den Glæde, at dette var fyldt med opmærksomme Tilhørere.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 186 afsungen.

Præsident P. Sundwall fremstod og udtalte sig anerkjendende over de afgivne Rapporter samt opmuntrede Missionærerne til at fortsætte med det gode Arbejde i Herrens Vingaard.

Præsident A. H. Lund optog Resten af Tiden i dette Møde. Efter at have gjort nogle indledende Bemærkninger og paamindet de Hellige om Nødvendigheden af altid i deres Hjerter at bede for den, som fremstaar for at tale, udbredte han sig over følgende Emner: Om de store Velsignelser, som Gud har i Beredskab for os, hvis vi gjøre os værdige dertil; at Alle skulle dømmes efter hvad der er nedskrevet i Bøgerne; om vor Forudtilværelse og det store Raad, som blev afholdt i Himlen, før denne Jord rullede ind i sin Tilværelse; om den Plan, som Herren havde lagt for Menneskenes Frelse, og om det Oprør, som Lucifer, Morgenrødens Søn, med een Tredjedel af Himmelens Hærskarer gjorde mod Herren og hans Plan; at disse oprørske Aander bleve nedstyrtede til Jorden og ikke bleve tilladte at paatage sig Legeme, medens de andre to Tredjedele af Himmelens Hærskarer, hvoriblandt vi vare, af Herren bleve bestemte til at gjennemgaa en Prøvestand her paa Jorden, og om Guds vise Hensigt i at give os vor egen Handlefrihed, paa det at vi derved kunde udvise, om vi vilde staa paa Retfærdighedens Side og derigjennem gjøre os skikkede til at modtage de omtalte Velsignelser, som ere i Vente for os. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og bad dem at udvise et godt Eksempel for vore Omgivelser. Derefter nedbad han Herrens Velsignelse over de Tilstedeværende.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 266.

Taksigelse af Ældste W. S. Sørensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 249. Bøn af Ældste W. Sørensen, hvorefter Salmen Nr. 10 blev afsungen.

Nadverens Sakramente blev administreret af Ældsterne P. S. Christiansen og F. F. Samuelsen. Koret sang Salmen Nr. 260, medens Nadveren blev uddelt.

Ældsterne P. C. Petersen, Louis Larsen og Joseph P. Andersen talte i dette Møde og bare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og at de gamle Profetier gaa i Opfyldelse i vore Dage. Den sidstnævnte Taler gjorde nogle Bemærkninger om sin Missionsvirksomhed i Norge i den forløbne Sommer.

Ældsterne W. J. Sørensen og C. P. Larsen talte dernæst; de udtrykte deres Glæde og Tilfredshed over at være kaldede til at virke for Herrens Sag og bare deres Vidnesbyrd om samme.

Ældste Anthon H. Lund fremstod og sagde, at han glædede sig meget over at høre disse Vidnesbyrd, som vare udtalte af Brødrene, nemlig at de ikke alene troede, men vare forvissede om, at den Lære, som de forkynde, er Jesu Kristi sande Evangelium. Han oplæste et Stykke, skreven af Paulus, som omhandler den hellige Nadvere, og forklarede Udtydningen deraf; talte om Kristi Lidelse og Død og indprentede de Hellige, hvor nødvendigt det er at ihukomme alt dette og ikke være aandsfraværende, naar vi deltage i det hellige Maaltid, paa det at vi ikke skulle æde og drikke uværdeligen. Han udbredte sig vidtløftigt over dette Emne og formanede de Hellige til at randsage sig selv, førend de deltage i det hellige Sakramente. Han sagde, at med Hensyn til at bruge Vand i Stedet for Vin, da er dette os tilladt i Følge Aabenbaring til Profeten Joseph Smith, eftersom ren og uforfalsket Vin ikke altid kan erholdes. Han omtalte derefter, hvorledes andre religiøse Samfund deltage i Nadverens Sakramente, og sluttede med at opmuntre de Hellige til at tjene Herren, ikke af Frygt alene, men af Kjærlighed til ham.

Mødet sluttedes med at synge: „Kjærligt Hjem."

Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 113. Bøn af Ældste W. Buckholt. Salmen Nr. 201 blev afsungen.

Konferencepræsidenten fremstod og udtalte sin Glæde over at være kaldet til at prædike Evangeliet og oplæste derefter en samlet Rapport for det sidste Halvaar over Aarhus Konference som følger; Den bestaar af 6 Grene; der ere 16 Missionærer fra Zion, som arbejde i disse. Det lokale Præstedømme tæller 34 Ældster, 6 Præster, 8 Lærere og 10 Diakoner. Medlemmernes Antal er 261, Total Missionærer, lokale Præstedømme og Medlemmer 335. Siden sidst afholdte Konference ere 23 Personer blevne døbte, 4 udelukkede, 42 emigrerede, Børn iberegnede, 5 tilflyttede, 4 bortflyttede og 1 død. 119 Personer betale Tiende; 22 Børn ere blevne velsignede. „Skandinaviens Stjerne" har 205 Abonnenter. 7,735 Huse ere blevne besøgte, 2,015 evangeliske Samtaler afholdte, 2,195 Skrifter bortgivne og 28 Bøger solgte. 42 Forsamlinger ere blevne afholdte hos Fremmede.

Præsident Sundwall fremstod og sagde, at dette Værk og denne Lære, som vi bekjende os til, er ikke noget Menneskeværk, men Herren har i vore Dage oprejst sin Kirke ved Profeten Joseph Smith og indsat i den alle de Embedsmænd, som eksisterede i Kirken i forrige Dage, hvilke høre til Kristi Kirke. Han udviklede derefter alle de Omstændigheder forbunde med denne Kirkes Gjenoprettelse og berørte en Del af vor Tro og vor Lære samt anbefalede vore Venner at undersøge samme. Dernæst foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, som de bleve foreslaaede i sidst afholdte Konference i Salt Lake City. Ligeledes at vi opholde i vor Tro og vore Bønner følgende Ældster:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission, med John A. Olsen og Nels Forsberg som Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord;

Theodor Petersen som Præsident over Aarhus Konference og som Forstander for Aarhus Gren, med William

Sørensen, H. A. Thomsen og Joseph P. Andersen som Medhjælpere;

Hans Andersen som Forstander for Randers Gren, med Andrew Eskelsen, Lewis C. Larsen og A. N. Kongstrup som Medhjælpere;

Michael Sørensen som Forstander for Odense Gren, med Jacob Larsen som Medhjælper;

A. P. Fillerup som Forstander for Horsens Gren, med P. C. Jensen som Medhjælper;

N. A. Nielsen som Forstander for Grenaa Gren, med H. S. Rasmussen som Medhjælper;

William Buckholt som Forstander for Esbjerg Gren, med W. J. Sørensen som Medhjælper.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 274 afsungen.

Præsident Anthon H. Lund talte om Nødvendigheden af at have disse Embedsmænd i Kirken, som nu vare foreslaaede til at blive understøttede i de Helliges Tro og Bønner, og omtalte Maaden, hvorpaa de ere kaldede; at Ingen skulde tage sig den Ære uden at være kaldet, ligesom Aaron var. Han omtalte, hvorledes Kong Josias blev spedalsk, fordi han paatog sig at forrette en Præsts Embede uden at være berettidet dertil, og fremførte flere Eksempler i lignende Retning, hvor Herren misbilligede Handlinger, der vare udførte foruden Myndighed.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 136.

Taksigelse af Ældste H. S. Rasmussen.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet begyndte med Sang. Aabningsbønnen opsendtes af Ældste Andrew Eskelsen. Koret sang Salmen Nr. 268.

Ældste H. P. Hansen fra Aalborg var den første Taler. Han fortalte, hvorledes han blev bekjendt med og annammede Evangeliet i sin Ungdom. Sagde, at annamme Evangeliet var een Ting, men at leve derefter var en anden; mange store Mænd, som have haft et stort Vidnesbyrd, have maattet udgaa af denne Kirke grundet paa, at de ikke have levet, som Sidste-Dages Hellige burde leve. Han bar sit Vidnesbyrd til Jesu Kristi Evangelium.

Præsident Sundwall stadfæstede Broder Hansens Bemærkninger og bar sit Vidnesbyrd om det Sidste-Dages store Værk, der nu er oprettet paa samme Maade som Kirken i fordums Dage. Formanede alle de Oprigtige til Ydmyghed overfor Herren og til at søge ham i Bøn om at finde den sande Vej til evig Frelse.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 13 afsungen.

Præsident Anthon H. Lund benyttede Resten af Tiden. Han talte om Evangeliets Gjenoprettelse, hvilket for Mange er vanskeligt at fatte. Han hentydede til Johannes Aabenbaring 14, 6. 7. og sagde, at vi bære Vidnesbyrd desangaaende; han beviste, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, idet flere af hans Profetier allerede ere gaaede i Opfyldelse, og bar sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs Guddommelighed. Han bad de Tilstedeværende nøjagtigt at undersøge, om denne Lærdom, som vi forkynde, er i Overensstemmelse med den hellige Skrift, og om den er, da skulde de ikke forkaste den. Tilsidst nedbad han Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 273.

Præsident Petersen erklærede Konferencen hævet til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præsident Anthon H. Lund.

P. S. Christiansen,
Skriver.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 63.)

4. Kundskaben om Mormons Bog skulde komme til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa den hele Jord.

5. De, der gjøre Ondt, vilde gjøre alt muligt for at skade ham ved at udsprede løgnagtige Rygter om ham og endog søge at berøve ham Livet.

6. Han skulde med Tiden faa Befaling om at komme og tage dem for at oversætte dem, hvilket ikke blev ham tilladt den Gang.

7. Præstedømmet skulde gives til Nogle og Daab i Vand blive udført paa den rette Maade, i det rette Øjemed og med Fuldmagt fra Gud, og senere skulde Fuldmagt gives til at meddele den Helligaand ved Haandspaalæggelse.

8. Forfølgelsen mod Kirken skulde mere og mere tiltage efter den Tid, fordi Menneskenes Ondskab vilde blive aabenbaret.

9. Kirken vilde under disse grusomme Forfølgelser dog vedblive at udbrede sig mere og mere og vokse i Kundskab, indtil de Hellige skulde faa en Arv, hvor Guds Herlighed skulde hvile paa dem.

10. Josephs Smiths Navn skulde blive bekjendt iblandt alle Nationer — den Gjerning, som Gud vilde udføre ved ham, skulde bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at fnyse af Vrede. Hos den ene Klasse vilde hans Navn blive holdt i Ære, men blandt den anden Klasse i Foragt, og dog være de Sidstnævnte en Skræk formedelst det store, forunderlige Værk, som skulde følge paa Abenbarelsen af Evangeliets Fylde.

Vi have saaledes ikke mindre end ti højst mærkværdige Profetier udtalte af Profet-Engelen Moroni, og som Profeten Joseph har meddelt os, samt Tiden bragt i Opfyldelse. Man maa lægge Mærke til Tiden, den 22de September 1823 — seks og et halvt Aar førend Kirken blev organiseret (6te April 1830) og da kun med seks Medlemmer. Joseph var paa den Tid kun 18 Aar gammel og med yderst ringe Skolekundskaber, og dog fortalte han om et stort og forunderligt Værk, et Værk, som vilde beskæmme de Vise; om fremtidige Tilkjendegivelser af Guds Kraft, ved Mirakler, Helbredelser og andre af Aandens Gaver som i gamle Dage, om Kirkens dengang endnu fremtidige Fødsel, Udbredelse, Forfølgelse og Sejr over al Modstand, Præstedømmets Gjengivelse, Evangeliets Prædiken og Ordinansernes rette Forvaltning; om de løgnagtige Rygter, der vilde blive udspredt om ham selv.

Historien viser os, at ikke et Ord, af disse Profetier er slaaet fejl, men at Alt er gaaet i Opfyldelse, saa langt som den forløbne Tid tillod det. Hvor kunde et ulærd Menneske forudsige saa Meget om sig selv og Resultaterne af en netop paabegyndt Gjerning, der havde Alt imod sig, som menneskelig Visdom og Daarskab tilsammen kunde stille op? — Historien lyver ikke. Verden bærer endnu det Vidnesbyrd, at Josephs Smiths Navn er den bekjendt baade som ondt og godt, medens Folket i Utahs Dale, der har faaet en Ørken forvandlet til en Have og tiltvunget sig den civiliserede Verdens Beundring, noksom beviser, at det tilvisse var et

stort og forunderligt Værk, som Herren paabegyndte ved sin udvalgte Tjener, Joseph Smith.

Tusinder af Verdens Rige og Rejselystne have besøgt og besøge aarlig Salt Lake City og regner det som en Ære at kunne fortælle om, hvad de have seet iblandt Mormonerne, og Jernbanekompagnierne kappes om at yde de Rejsende alle mulige Bekvemmeligheder. Ikke nok dermed, men de maa ogsaa have været i det store Tabernakel, have hørt det nu verdensberømte Mormon-Sangkor paa flere hundrede Stemmer; de maa have lyttet til den nulevende Profets Tale og om muligt trykket hans Haand for at kunne føle sig tilfredse med Besøget og have noget særdeles Interessant at meddele deres Venner efter Hjemkomsten.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Ane Dorthea Madsen Westenskow, født i Vedby, Falster, Danmark, den 21de Juli 1843; afgik ved Døden i Manti, Sanpete Co., Utah, den 22de Oktober 1894. Afdøde annammede Evangeliet i Marts Maaned 1863 og emigrerede til Utah samme Aar.

Hun blev Moder til 10 Børn, hvoraf 8 ere i Live; hun var en hengiven Hustru, god og kjærlig Moder og en trofast Sidste-Dages Hellig og vil blive dybt savnet af efterlevende Mand, Børn og Venner.

Anne Cathrine Christensen, f. Jensen, født i Taareville Sogn, Holbæk Amt Danmark, den 27de Marts 1827; afgik ved Døden i Big Cottonwood, Utah, den 18de Oktober 1894. Hun annammede Evangeliet i 1872 og emigrerede det følgende Aar. Hun var en godhjærtet og opofrende Kvinde, og formedelst sin Flid og Trofasthed forskaffede hun sig mange Venner.

Inger Kristine Johansen, født i Frederiksstad, Norge, den 29de September 1823, afgik ved Døden i Provo, Utah, den 25de September 1894. Afdøde annammede Evangeliet i sin Fødeby den 25de Juli 1853. Hun var blandt de Første i Norge, der sluttede sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og var saaledes af dem, der maatte udholde megen Spot og Forhaanelse for Evangeliets Skyld; med Mod og Tapperhed opofrede hun meget ved at yde Missionærerne sin Hjælp og Bistand i disse Forfølgelsens og Prøvelsens Dage. Hun rejste senere til Kristiania og emigrerede derfra med sin Familje til Utah i 1866. Hun levede og døde som en god, trofast og gudfrygtig Kvinde, i Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1894.